75 rokov
VŠMU

Program
1. Medzinárodnej
doktorandskej
konferencie
Vysokej školy
múzických umení

Identity

13. – 14. 6. 2024

Koncertná sála
Dvorana
VŠMU, Zochova 1
Bratislava

ŠTVRTOK 13. 6. 2024

9:00 – 9:30

registrácia

9:30

Úvodné slovo (Katarína Mišíková)

9:45 – 11:10

Panel A: Autorské identity

(moderuje Michal Stahl)

Tamara Vajdíková: Identita divadelného tvorcu v ére umelej inteligencie

Príspevok sa zaoberá vplyvom technologického pokroku, najmä umelej inteligencie (AI), ale aj iných moderných technológií, na estetiku divadla so zreteľom na identitu samotného autora – tvorcu. Umelá inteligencia dnes divadelným tvorcom umožňuje využívať technológie na extenziu ich zručností a vízií, no zároveň prináša požiadavku opätovného či dokonca nového definovania divadelných profesií, resp. zodpovedajúcich profesijných činností. Autorka v príspevku skúma potenciál AI meniť divadelné prostredie, a to aj vzhľadom na ne/nahraditeľnosť ľudského tvorcu v jednotlivých zložkách divadelného diela. Upriamuje pozornosť na nové (neľudské) možnosti tvorby a zamýšľa sa nad ich relevanciou. Hypotézy postulované v príspevku presahujú posthumanistické obavy či obavy z automatizácie a zdôrazňujú skôr esteticko-filozofické východiská, vďaka ktorým môže byť AI silným nástrojom pre rozšírenie ľudskej kreativity pri tvorbe plnohodnotného divadelného diela.

Katarína Jankechová: Prejavy (kolektívnej) identity v intermediálnom diele Composition I.

Príspevok je venovaný reflexii intermediálneho diela s názvom *Composition I.* (2021) vytvoreného umeleckým kolektívom okolo interdisciplinárneho umelca Ondřeja Houšťavu. V umeleckom svete možno už niekoľko rokov zaznamenať boom vzniku kolektívov a pokusy o kooperatívnu (kolektívnu) prax na všetkých úrovniach umelecko-kultúrnej prevádzky, a to ako odpoveď na všadeprítomný individualizmus. *Composition I.* sa tematicky venuje individuálnemu prežívaniu rôznych foriem útlaku. Idea diela sa zrodila v rámci spomínaného kolektívu, teda dočasnej štruktúry tvorivých ľudí, ktorí vnímajú problematiku útlaku v spojitosti s rodmi, rasami či pohlaviami. Významová vrstva diela odkazuje na nespravodlivú pozíciu pôvodných kolonizovaných národov, a tiež na rasovú a rodovú nerovnoprávnosť v spoločnosti. Na sprostredkovanie, zdieľanie, „zvedomovanie“ a tlmočenie výpovede o vlastnej skúsenosti pritom tvorkyne a tvorcovia využili kolektívne telo. Prostredníctvom performatívneho (kolektívneho) prejavu dielo reaguje na pocity frustrácie, sklamania a hnevu. Telo performerky Tonicy Hunter sa stáva prostriedkom komunikácie pocitov a emócií, ktoré sú semiverbálnou komunikáciou artikulované telom (shustermanovským soma), performatívnym pohybom, súčasným tancom a mimikou.

Nikol Nováková: Jak zním? Specifika audiální autofikce

Cílem konferenčního příspěvku je představit specifika, možnosti a poetiku autofikce v audiálním prostředí. Tento (literární) žánr se v posledních letech těší oblibě čtenářů i uznání kritiky (např. Édouard Louis, Annie Ernaux, Ocean Vuong, Marek Torčík, Nicol Hochholzerová ad.), proto se zamýšlím nad tím, jaké možnosti autofikci nabízí audio prostředí, ať už jde o veřejnoprávní rozhlas nebo soukromé podcastové platfomy. Ústřední tezí příspěvku je otázka identity a autenticity autorství v audio autofikční formě. V příspěvku sice vycházím z literární autofikce, ale zkoumám, jaké prostředky a formální i naratologické postupy může využívat zvuková složka k rozvoji tohoto specifického žánru. Konkrétně se zaměřuji na průniky rozhlasové hry, autorského dokumentu, featuru, audiodeníku… Vycházím přitom z naratologických postupů a teorie autobiografie a propojuji je s audionaratologickou metodou.

Adam Nagy: Aká je tvár súčasného slovenského nezávislého divadla – ženská alebo feministická?

Súčasné slovenské divadlo má mnoho tvárí. Definujú ho rôzne interdisciplinárne, umelecké a estetické postupy. Slovenská nezávislá scéna sa neustále vyvíja, nielen umelecky, ale aj tematicky. Od 90. rokov minulého storočia je pre nezriaďovanú scénu dôležitá diverzita, ktorú neodmysliteľne priniesli aj režisérky. Príspevok si kladie za cieľ zmapovať súčasnú nezávislú scénu z pohľadu tvorby súčasných režisérok. Každá tvorkyňa má svoj individuálny pohľad na svet, ale otázkou je, či je ten názor ženský alebo feministický. To je základná otázka, na ktorú sa príspevok bude snažiť nájsť odpoveď.

11:20 – 12:10

Panel B: Identity m(i)esta

(moderuje Adam Straka)

Denis Mačor: Identita slovenského mesta v literatúre

V kontexte mesta a literatúry sa otvára mnoho prirodzených otázok. Jednou z najvýraznejších je však táto – akým spôsobom ovplyvňuje mesto literatúru a vice versa? Texty o meste sa stávajú súčasťou jeho kultúrnej pamäte. Zaznamenávajú zmeny jeho identity za predpokladu, že v meste akceptujeme jeho tvárnosť. Zmeny sa dejú na úrovni statickej (v architektúre), aj na úrovni dynamickej (spoločenské zmeny). Obsahový fragment z dizertačnej práce na ktorej pracujem, je iniciačným textom vychádzajúcim zo vzťahu medzi mestom a literatúrou na Slovensku po roku 2000. Ilustruje literárnu skúsenosť so slovenským mestom.

Andrea Vrtelová – Adam Korcsmáros: Identita miesta

Príspevok sa zaoberá problematikou vzťahu identity a miesta, respektíve architektúry, ktoré reflektuje na príklade vybraných stavieb a sídiel na území Vysokých Tatier. Najvyššie slovenské pohorie je dnes pre mnohých a mnohé symbolom Slovenska, miestom, ktoré evokuje hrdosť a národnú identitu. Charakter tohto prostredia sa však postupne transformoval a neustále transformuje vplyvom spektra faktorov, medzi ktoré patrí aj štruktúra a pomer stáleho obyvateľstva a ľudí, ktorí sem prichádzajú iba na návštevu. S rozvojom miestnej turistiky sa malé zrubové osady, vyrovnávajúce sa s náročnými podmienkami nehostinného prostredia, postupne transformovali na rekreačné a liečebné lokality s hotelmi a sanatóriami, ktoré zásadne zmenili mierku aj ráz mnohých sídel a tento proces pokračuje aj dnes. Aký je vzťah prostredia Vysokých Tatier a národnej identity alebo skôr identít? Akým spôsobom sa do jeho charakteru premieta história spolunažívania a komunikácie viacerých kultúr charakteristická pre toto územie?

Veronika Bílková: Torre de marfil v modernistické poezii: propast dělící Latinskou Ameriku?

Tento příspěvek se pokusí objasnit minoritní charakter autorů patřících k hispanoamerickému modernismu v kontextu Latinské Ameriky, který značně formoval jejich identitu a odrážel se také v jejich tvorbě. Nejprve se tedy zaměříme na důvody tohoto odloučení modernistů od zbytku společnosti, ať už dobrovolné či nedobrovolné. Hlavně se však budeme věnovat pojmu torre de marfil, který byl nedílnou součástí modernistické identity. Přestože pojem minorita mnohdy bere v potaz převážně národnostní, či náboženské rozdíly, v případě modernismu dochází spíše k určitému vymezení umělců vůči, dle jejich názoru nevzdělanému, publiku. Tato propast, vrcholící takzvaným „uměním pro umění", byla v rámci modernismu připodobňována k mramorové věži, neboli torre de marfil, ve které se umělci mohli soustředit na svá díla a zároveň pomyslně shlížet na ostatní.

14:00 – 15:25

Panel C: Identita ženských postáv

(moderuje Michal Stahl)

Lenka Fišerová: Hudobné stvárnenie Andromedy v Zimmermannovej melodráme Andromeda a Perzeus

Koncept melodrámy môžeme zjednodušene popísať ako spojenie deklamovaného textu a inštrumentálnych hudobných medziviet. Popularitu získal najmä v druhej polovici 18. storočia, ale rovnako rýchlo ako sa zjavil, tak skoro jeho sláva upadla, a prenechal miesto iným typom hudobného divadla. Fenomén melodrámy zúročil vo svojej hudobno-dramatickej tvorbe aj skladateľ Anton Zimmermann (1741 – 1781). V príspevku sa zameriam na jednu z hlavných postáv opusu *Andromeda a Perzeus* – etiópsku princeznú Andromedu. Komplexnosť protagonistky a jej bohaté, častokrát rozporuplné vnútorné prežívanie je načrtnuté v librete prostredníctvom rozsiahlych monológov. Poskytlo tak skladateľovi jedinečnú príležitosť vykresliť jej charakter pomocou širokého spektra hudobných prostriedkov. Ich prehľad, analýza a zhodnotenie budú tvoriť hlavnú náplň konferenčného príspevku.

Nina Podmanická: Portrét dámy: ženské postavy v hrách *Keď sa schladí* a *Boj* Vladimíra Hurbana Vladimírova

Príspevok predstavuje interpretačnú a analytickú sondu do dvoch raných hier Vladimíra Hurbana Vladimírova (VHV) – *Keď sa schladí* (1905) a *Boj* (1907) – s fokusom na ženské postavy. Výstavba postáv v dvoch skúmaných textoch sa nesie v podobe symbolistických a impresionistických, efemérnych náčrtov, v oboch prípadoch sú postavy konfrontované so svojou problematickou minulosťou, presahujúcou do súčasnosti. Príspevok sa zameria na spôsob, akým sa vďaka dramatickým situáciám formuje a mení identita ženských postáv, zameria sa tiež na vzťahové konštelácie, v ktorých fungujú, so zreteľom na estetické ladenie textu a jeho filozofické ukotvenie.

Martina Péterová: Jej identita. Prítomnosť ženy v ľavicovom diskurze medzivojnového obdobia

Príspevok sa venuje ľavicovo orientovaným intelektuálom združeným okolo časopisu DAV, ktorí v medzivojnovom období radikálnym umeleckým, publicistickým či verejným gestom manifestovali v slovenskom kultúrno-spoločenskom prostredí predstavu premeny spoločnosti, podmienenú modernistickým civilizačným obratom vychádzajúcim z marxistických sociálno-antropologických experimentov a vízií revolučného prebudovania spoločenského organizmu. Nová, proletárska identita sa v tomto období formovala do veľkej miery diskurzívne, opierajúc sa o sociálne ozdravný konštrukt kolektívne chápanej kategórie proletariátu, resp. marxistický projekt človeka ako bytosti práce. Zaujímať ma bude, v akej verzii bola v tomto projekte prezentovaná paradigma ženy, ženskosť a telesnosť. V ich literárnej reprezentácii sa prelínala modernistická, avantgardná a proletárska poetika a štylizácia (milenka, matka, robotníčka, pracujúca žena, tanečnica, prostitútka). Stretla sa tu estetika

s ideológiou, dobyvačnosť „mužného srdca“ s ženským „krehkým srdcom“, rodová a sociálna identita, nové spoločenské obsahy a etické ukotvenia.

Martina Koval Majerníková: Divadelné interpretácie židovskej ženy a ich premeny v kontexte slovenských dejín

Slovenské profesionálne divadlo začalo počas uplynulých tridsiatich rokov prinášať nový pohľad na témy identity a inakosti. Súčasťou formovania národných identít sú aj vzťahy k menšinám. Divadelní tvorcovia najmä v poslednom desaťročí sústredili pozornosť aj na príbehy žien, ktoré patria k židovskej menšine a ktorých životy ovplyvnili politické okolnosti a udalosti 20. storočia. Táto tendencia zároveň odráža zvýšený záujem o umeleckú reflexiu ženských dejín. Príspevok je venovaný premenám javiskových interpretácií židovskej ženy, ktorá sa z okrajovej postavy postupne dostala do pozície hlavnej hrdinky divadelného diela. Zobrazenie židovských žien na našom území dlhodobo determinovali viaceré negatívne konotácie, ktoré sa postupom času ustálili ako súčasť politických rétorík. Táto práca má ambíciu pomenúvať tradície a stereotypy formujúce umeleckú prezentáciu židovskej ženy – od špinavej židovky až po submisívnu obeť holokaustu – a poukázať na novú optiku jej javiskového zobrazenia v sérii divadelných inscenácií, ktoré vznikli po roku 2012.

15:35 – 16:40

Panel D: Rodové identity

(moderuje Lenka Fišerová)

Vendula Kadlecová: Zobrazování mužské a ženské intimity a její využití v queerbaitingové strategii

Narůstající zájem o queer tematiku společně s její častou podreprezentovaností v popkultuře vytváří stále větší prostor pro využívání queerbaitingové strategie. Prostřednictvím tohoto klamavého fenoménu se tvůrci pořadů snaží zvýšit diváckou sledovanost náznaky homoerotických vztahů mezi zobrazovanými postavami, jež však nemají v úmyslu realizovat. Tím si zajistí přízeň jak publika heteronormativního, tak i publika cíleně vyhledávajícího queer podtext. Příspěvek se bude zabývat realizací této strategie a jejími proměnami v rukou producentů na základě genderové identity, a to primárně v zahraniční tvorbě, kde je tento způsob lákání publik stále častěji diskutovaným tématem mezi diváky i akademiky. Na příkladu vybraných televizních seriálů bude prostřednictvím sémiotické analýzy popsáno, jakým způsobem tvůrci konstruují vzájemnou ženskou a mužskou intimitu, jak užité (ne)verbální znaky variují právě v závislosti na genderu postav a je-li gender obecně rozhodující i pro celkový způsob narace.

Matěj Hřib – Jakub Polách: Welcome in Czechoslayvakia: Campová apropriace národního umění

Výstava *Czechoslayvakia* Jakuba Polácha nabízí vhled do alternativních dějin, ve kterých se československá federace nerozpadla, ale stala se „yaassifikovanou verzí luxusního gay vesmírného komunismu". Projekt paroduje národní sbírkové instituce a reinterpretuje pojem národního umění. Odkazy na memy využívají znalosti lingvistických nebo vizuálních kódů vytvářených kolem internetových subkulturních mikrosvětů – předpokládané návštěvnictvo participuje na mezinárodní, metropolitní, anglofonní queer identitě. Příspěvek konceptualizuje výstavní projekt skrze pojem campu, queer senzibility vyžívající se v přehnaných, artificiálních, teatrálních kulturních textech. Persony veřejného a politického života jako Alena Schillerová nebo Nora Mojsejová fungují jako camp ikony performující defektní feminitu, Mirek Topolánek je zobrazen coby Ganymédés, jedna z centrálních postav dějin gay ikonografie. Polách využívá strategii apropriativní citace campu k vyjednávání rozporů mezi lokální „národní" kulturou a identifikací se západními queer diskurzy.

Valentýna Janů: Drag jako autofikční metoda současné performance

Příspěvek zkoumá performativní uměleckou praxi známou jako ,,drag" a její roli jako autofikční metody v současné performance. Příspěvek analyzuje, jak umělci*kyně využívají drag jako prostředek k vyjádření vlastních zkušeností a zároveň nabízí perspektivy v otázkách identity, sexuality a společenských stereotypů. Prostřednictvím konkrétních příkladů současných uměleckých performance přibližuje, jak tato autofikční metoda obohacuje možnosti autorského vyjádření a diskuse v oblasti umělecké performance. Termín ,,drag" je zde nahlížen jako označení různých uměleckých praktik vtělení, které navíc navazují na historii této queer subkultury. Příspěvek zkoumá, jak tato umělecká praxe umožňuje tematizovat tělo v jeho nevyhnutelnosti a zároveň umožňuje využít mezeru vzniklou vtělením do fikční drag persony jako prostor pro fantazii a experimentování s vlastní identitou.

17:00

Plenárna prednáška

(moderuje Katarína Mišíková)

Kateřina Kolářová: Rehabilitativní občanství, "minoritní subjekt" a dřina pro občanskou společnost

Útoky na liberální demokracii, navzdory tomu, že se vyskytují celosvětově, sledujeme s větším znepokojenímve východní Evropě, kde se zdá, že předznamenávají oživení totalitních a nacionalistických tendencí. Rostoucí nacionalismus, xenofobie a autoritářské tendence napříč východní Evropou se překládají jako příznaky toho, jak postsocialistické státy selhaly v projektu „dospívání do Evropy" a místo toho sklouzávají do kulturní„zaostalosti". V poslední době ale vědci a vědkyně (převážně z východní Evropy a ve východní Evropě) naopak tvrdí, že znepokojivý antiliberalismus a antidemokratický vývoj jsou (také) plody toho, jak se prosazovala liberální demokracie a obrysy evropského občanství během postsocialistické transformace.

V této přednášce sleduji selhání optimistických vizí devadesátých let, která doufala v přeměnu postsocialistického státu v otevřenou občanskou společnost a zkoumám ambivalence a mocenské nerovnosti zakotvené v liberální politice tolerance a postsocialistickém menšinovém občanství. Společenské přístupy k menšinám a zacházení s nimi jsou často považovány za barometr il/liberalismu a vyspělosti demokracie; přibližuji proto, jak se ideologie liberalismu a pojmy otevřené občanské společnosti, které byly mobilizovány pro projekt postsocialistické rehabilitace, vztahovaly k „menšinovému subjektu". Konkrétně se zaměřuji na to, jak se imaginace otevřené společnosti opíraly o sexuální, „crip" a rasovou odlišnost, a jaké role byly minoritnímu subjektu přisuzovány při vytváření a budování nových forem sociality a etiky „rehabilitativního občanství".

Mgr. Kateřina Kolářová, Ph.D.
Vyštudovala anglistiku a históriu na Filozofickej fakulte Karlovej Univerzity v Prahe. Zaoberá sa gendrom, feministickými kultúrnymi štúdiami a queer teóriou. Pôsobí na Fakulte humanitných štúdií UK Praha.

PIATOK 14. 6. 2024

9:00 – 10:20

Panel E: Historická (re)konštrukcia identity

(moderuje Katarína Thalerová)

Lucia Ditte: Skúmanie identity prostredníctvom transformácie historickej osobnosti: Od sestry Zdenky Schelingovej k dramatickej filmovej postave

Príspevok tematizuje identitu v dvoch navzájom komplementárnych rovinách. Jednak z hľadiska transformácie skutočnej historickej osobnosti na uveriteľnú a plastickú dramatickú postavu filmového príbehu. Druhá pracuje s identitou v zmysle osobnej i formálnej náboženskej identifikácie vo vzťahu ku konceptu individuálneho hrdinstva. Životný i filmový príbeh Zdenky Schelingovej slúži ako prípadová štúdia skúmajúca formovanie identity v kontexte politických represií, osobného náboženského presvedčenia a spoločenských očakávaní. Primárnou úlohou pri pretváraní Zdenky z historickej osobnosti v dramatickú postavu bola nutnosť skomplikovať jej zjednodušenú a sploštenú prezentáciu v katolíckej komunite a dielach venovaných jej životu bez toho, aby bola spochybnená jej rola a výnimočné osobnostné charakteristiky. Potreba umeleckej reflexie jej života pomáha objasniť pretrvávajúci význam odkazu, príbehu a jeho dôsledkov pre súčasné diskusie o identite, pamäti a pre vyrovnávanie sa s vlastnou históriou.

Alžbeta Vakulová: Znovuobjavenie scénického*ej výtvarníka*čky prostredníctvom zbierkového predmetu

Cieľom príspevku je zamerať sa na retrográdny výskum, ktorý smeruje od uchovaného predmetu v múzejných zbierkach po jeho pôvod a dôvod vzniku. Fond múzea a jeho príslušné zbierky môžu a často obsahujú predmety, ktoré sú prijímané ako samostatné a unikátne objekty kultúrnej hodnoty. V prípade divadelného kostýmu, ktorý bol takto zaradený do zbierky, ide o dielo, ktoré vzniklo ako súčasť syntetických zložiek divadelného umenia. Divadelný kostým ako zbierkový predmet obsahuje v sebe banku informácií, ktoré môžu slúžiť ako hodnotný zdroj v prípade výskumu nielen divadelného umenia v priereze rokov, ale aj ako prameň poznania jeho tvorcu. Z toho dôvodu sa príspevok zameria na potenciál vybraných predmetov zo Zbierky divadelných kostýmov Múzea Divadelného ústavu a definuje ich jednotlivých tvorcov a tvorkyne, pričom sa zameria nielen na ich provenienciu, ale aj výtvarnú koncepciu v rámci inscenácie. Vybranými divadelnými kostýmami budú zbierkové predmety z tvorby Petra Čaneckého, Alexandry Gruskovej a Diany Strauszovej.

Michal Stahl: Autorská identita pod Zväzom slovenských skladateľov

Príspevok sa bude venovať prehľadu vzťahu "mocnosti" Zväzu nad hudobnými dielami a autormi v rokoch 1960 až 1972. Vplyv tejto inštitúcie bude demonštrovaný na príklade Ilju Zeljenku a jeho kantáty *Osvienčim*. V časovej následnosti si rozoberieme situácie, ktoré v období normalizácie viedli rozhodnutím Zväzu slovenských skladateľov až ku zákazu prezentácie tvorby Zeljenku. Všetky skutočnosti sú podložené výskumom dokumentov v Slovenskom národnom archíve.

Adam Straka: Kreovanie identity generačných zoskupení – zavádzajúci konštrukt alebo funkčný koncept?

Na poli slovenského dokumentárneho filmu vzniklo od roku 2016 už deväť debutových celovečerných filmov abolvenstva Ateliéru dokumentárneho filmu Vysokej školy múzických umení. Po tzv. Generácii 90 je na mieste otázka nového silného generačného zoskupenia, ktoré vstupuje do centrálnej pozície produkčného poľa. Snaha opísať zoskupenie individuálnych umelcov a umelkýň ako jeden celok síce tenduje k zavádzajúcej generalizácii, no zároveň vytvára priestor na nové výskumné perspektívy. Vo svojom príspevku poukážem na limity a zároveň legitimitu zvolenej výskumnej metódy a predstavím nové závery, ktoré otvárajú diskusiu o prítomnosti female gaze v súčasnej dokumentárnej tvorbe, približujú zdieľané témy či motívy a reflektujú vplyv produkčno-inštitucionálneho prostredia na samotné etablovanie tejto generácie filmárov a filmárok.

10:30 – 11:35

Panel F: Inštitúcie a identity

(moderuje Alžbeta Vakulová)

Klára Madunická: Operné štúdio VŠMU: Kríza identity?

Konferenčný príspevok sa zameria na existenciu a výučbu predmetu Operné štúdio na Hudobnej a tanečnej fakulte VŠMU. Sústredí sa predovšetkým na jeho činnosť po roku 2000, ktorá, ako preukázal archívny výskum, oproti minulosti predstavuje výraznú zmenu v tvorivej poetike, podmienkach aj nárokoch na výsledok tvorby. Príspevok sa zameria okrem umeleckého smerovania OŠ VŠMU aj na prehodnotenie jeho kultúrno-historického významu v 21. storočí, pričom špeciálne sa bude fokusovať na éru po pandémii Covid 19, ktorá bytostne poznačila výučbu tohto predmetu. Poslednú dekádu zažíva OŠ VŠMU krízu identity, ktorá po pandémii vygenerovala potrebu reformy zaužívaných postupov aj umeleckej poetiky. Predložený príspevok bude reflexiou vzniknutej situácie a výsledkom trojročného výskumu, z ktorého vyvstáva otázka, či je operné štúdio ako predmet naďalej udržateľným konceptom, prípadne, či nie je načase od základu prehodnotiť jeho význam, poslanie a spôsob výučby.

Slavomíra Macáková: Košické kiná: Transformácia identity kina ako inštitúcie

Konferenčný príspevok sa zaoberá vývojom identity kultúrnej inštitúcie, pričom sa zameriava na premenu kina v kontexte slovenských reálií východnej metropoly. Prostredníctvom skúmania kina ako inštitúcie definujeme zmeny, ku ktorým došlo v priebehu desaťročí. Na kino sa dá nazerať ako na architektonické miesto, konkrétnu budovu, alebo možno kino chápať vo význame udalosti, zdieľania určitého priestoru v čase projekcie. Využitím interdisciplinárneho prístupu s presahom sociológie a filmových štúdií sa môj výskum zameriava na zmeny, ktoré nastali v štruktúre kina, a to v zmysle utvárania vzťahov medzi divákmi a kinom na základe priestoru, polohy kina, programovej skladby, diváckych skúseností s personálom a ich osobných zážitkov. Štúdia prispieva analýzou týchto parametrov v rôznych obdobiach k hlbšiemu pochopeniu toho, ako sa kultúrne inštitúcie menia / prispôsobujú spoločenským potrebám, čím ponúka pohľad na vyvíjajúcu sa úlohu kina pri formovaní kolektívnej identity v určitom čase a priestore.

Katarína Thalerová: Identita multižánrových festivalov: kultúrna diverzita ako nástroj na udržanie návštevníka, alebo prirodzený dramaturgický vývoj?

V rámci festivalovej kultúry sa postupne etabloval fenomén multižánrových festivalov, so zameraním na umeleckú diverzitu. Cieľom tohto príspevku je priblíženie programovej rôznorodosti, spoločenské funkcie festivalov a dopady na potenciálneho návštevníka. Príspevok pojednáva o formovaní identity pri širokej ponuke umeleckých a hudobných žánrov a obsiahnutých tém na jednom podujatí. Výstupy tohto príspevku prispejú k lepšiemu pochopeniu, ako kultúrna diverzita ovplyvňuje identitu multižánrových festivalov, ako prispieva k budovaniu publika a prečo sa festivaly vyvíjajú organicky.

VŠMU
VYSOKÁ ŠKOLA MÚZICKÝCH UMENÍ

75 rokov VŠMU

Tento projekt vznikol s finančnou podporou Interného grantového programu Vysokej školy múzických umení v Bratislave.